

Sygn. akt X GC 67/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Paula Nowosielecka

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2016 r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa K. K.

przeciwko M. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. K. na rzecz powoda K. K. kwotę 4 089,94 zł (cztery tysiące osiemdziesiąt dziewięć złotych 94/100) wraz z ustawowymi odsetkami) określonymi od dnia 1 stycznia 2016 r. jako odsetki ustawowe za opóźnienie) liczonymi od kwot:

- 3 078,68 zł od dnia 4 czerwca 2014 r.;

- 1 011,26 zł od dnia 6 czerwca 2014 r.;

II. zasądza od pozwanej M. K. na rzecz powoda K. K. kwotę 717,00 zł (siedemset siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 67/16

UZASADNIENIE

W dniu 9 października 2014 roku powód K. K. wniósł pozew przeciwko pozwanej M. K. o zapłatę kwoty 4 089,94 zł z odsetkami ustawowymi od kwot 3 078,68 zł od dnia 4 czerwca 2014 roku i 1 011,26 zł od dnia 6 czerwca 2014 roku wraz z kosztami postępowania. Uzasadniając żądanie pozwu, powód wskazał, że pozwana nabyła u niego towary na kwotę dochodzoną niniejszym pozwem, jednak pomimo upływu terminu płatności nie zapłaciła należnej mu ceny. Wezwanie do zapłaty pozostało bezskuteczne.

W dniu 25 listopada 2014 roku Referendarz Sądowy w tut. Sądzie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając roszczenie powoda w całości.

W skutecznie wniesionym sprzeciwie pozwana zaskarżyła przedmiotowy nakaz zapłaty w całości i wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwana podniosła, że roszczenie jest bezpodstawne,

zaprzeczając ażeby towar ujęty w przedstawionych przez powoda fakturach VAT został jej dostarczony, tym bardziej, że przedmiotowych faktur VAT nigdy nie zaakceptowała, a powód nie wykazał, ażeby je doręczył. Pozwana podniosła także zarzut niewłaściwości miejscowej tut. Sądu i wniosła o przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni .

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał swoje dotychczasowe twierdzenia, zaś w odniesieniu do zarzutów pozwanej podkreślił, że pozwana potwierdziła otrzymanie wezwania do zapłaty, którego nie kwestionowała.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana M. K. zakupiła u powoda K. K. towar z jego asortymentu, którego jakości i ilości nigdy nie kwestionowała. W związku z powyższym powód wystawił pozwanej m.in. w dniu 27 maja 2014 roku fakturę VAT: nr (...) na kwotę 3 078,68 zł, płatną do dnia 3 czerwca 2014 roku i w dniu 29 maja 2014 roku nr (...) na kwotę 1 011,26 zł, płatną do dnia 5 czerwca 2014 roku. Pomimo upływu terminu płatności pozwana nie uregulowała należności ujętych w w/w fakturach VAT.

Dowód:

- Faktura VAT nr (...), k. 4v-5,
- Faktura VAT nr (...), k. 5v,
- Zeznania świadka M. S., k. 80-81

Pismem z dnia 30 czerwca 2014 roku pozwany wezwał pozwaną do zapłaty zaległości w łącznej wysokości 8 214,47 zł, na którą składały się także należności ujęte w w/w fakturach VAT. Pozwana potwierdziła fakt otrzymania wezwania do zapłaty. Kolejnym pismem z dnia 16 września 2014 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 4 089,94 zł, obejmującej nieuregulowane należności wynikające z w/w faktur VAT. Oba wezwania pozostały bezskuteczne.

Dowód:

- Wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania k. 6.
- Wezwanie do zapłaty, k. 73

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się w całości uzasadnione.

Powódka zasadności dochodzonego roszczenia upatrywała w treści art. 535 k.c., zgodnie z którym przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Pozwana natomiast, kwestionując żądanie pozwu, zaprzeczyła, ażeby towar ujęty w przedstawionych wraz z pozwem fakturach VAT został jej dostarczony, podnosząc przy tym, że nie zaakceptowała tych faktur VAT, a powód nie wykazał, ażeby pozwanej je doręczył.

Stanowisko pozwanej nie poparte żadnymi środkami dowodowymi, w świetle zaoferowanego przez stronę powodową materiału dowodowego, nie mogło zasługiwać na uwzględnienie.

Zgodnie z regułą dowodową wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jak wskazuje się w orzecznictwie ciężar dowodu w rozumieniu art. 6 k.c. polega z jednej strony na obciążeniu strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. (por. wyrok SN z dnia 7 listopada 2007r., II CSK 293/07). Sąd powinien przyjąć zatem za prawdziwe fakty udowodnione przez stronę

obciążoną dowodem i pominąć te, których nie wykazała w sposób przekonujący. Z kolei reguły procesowej zawartej w art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oczywistym było zatem, że to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności przemawiających za istnieniem oraz wysokością zgłoszonego roszczenia, któremu to obowiązkowi powód – w ocenie Sądu – sprostał, przedstawiając faktury VAT oraz pozostawione bez odpowiedzi, pomimo doręczenia wezwania do zapłaty, które to dowody zostały następnie uzupełnione zeznaniami świadka M. S..

W odniesieniu natomiast do twierdzeń pozwanej podniesionych w sprzeciwie, Sąd zwrócił uwagę, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że faktura stanowi powszechnie przyjęty dokument rozliczeniowy. Jej doręczenie umożliwia dłużnikowi podjęcie czynności mających na celu sprawdzenie, czy świadczenie jest zasadne tak co do zasady, jak i co do wysokości. Umożliwia też podjęcie czynności finansowych zmierzających do spełnienia świadczenia (por. niepublikowany wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1987 roku IV CR 461/86, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1992 roku, III CZP 56/92, OSNCP 1992, nr 12, poz. 219, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2001 roku, I CKN 323/99, OSNC 2002, z. 7-8, poz. 94). Powyższe jest o tyle istotne, że powód wyzwał pozwaną do zapłaty należności wynikających ze spornych faktur VAT, a powszechnie znanym jest, iż w przypadku wadliwego naliczania jakichkolwiek opłat, podmiot obciążony – będący profesjonalistą w obrocie gospodarczym - zmierza do wyjaśnienia sytuacji. W niniejszej sprawie pozwana na etapie postępowania przedprocesowego, pomimo otrzymania wezwania do zapłaty, nie podjęła żadnych działań w celu ewentualnego wyjaśnienia sytuacji, co z kolei uzasadnia twierdzenie Sądu, że niniejsze zarzuty powstały wyłącznie na potrzeby niniejszego postępowania.

Odnośnie natomiast kwestii braku podpisu na fakturze, a tym samym dorozumianym brakiem akceptacji jej treści, Sąd zwrócił uwagę, że przepisy prawa nie uzależniają prawidłowości wystawienia ww. dokumentu od opatrzenia go podpisem dłużnika. Zwrócić należy uwagę, że umieszczenie podpisu na fakturze może być jednym z wyrazów jej akceptacji, jednak jego brak nie może automatycznie prowadzić do przyjęcia, że faktura dokumentuje zdarzenie, które nie miało miejsca, nie oznacza to tym bardziej, jak wywodzi pozwana, bezzasadności roszczeń powódki.

Mając na uwadze powyższe, uwzględniając jednocześnie, że powód przedstawił kompletny materiał dowodowy dokumentujący fakt istnienia roszczenia i jego wysokość, podczas gdy pozwana na uzasadnienie okoliczności przytoczonych w treści sprzeciwu nie przedstawiła żadnych dowodów, ograniczając się do własnych twierdzeń, które nie stanowią dowodu, Sąd stwierdził, że powód wykazał w sposób niebudzący wątpliwości fakt istnienia roszczenia w dochodzonej pozwem wysokości, co doprowadziło do uwzględnienia powództwa w całości.

Nie bez znaczenia dla rozstrzygnięcia okazało się także zachowanie strony pozwanej w toku niniejszego postępowania. Wskazać należy, że pozwana nie wywiązała się z zobowiązania nałożonego przez Sąd do przedstawienia dokumentów w postaci rejestru VAT za okres 1.05 – 31.07.2014r. Dla oceny zachowania pozwanej istotny okazał się przepis art. 233 § 2 k.p.c., zgodnie z którym Sąd oceni na tej samej podstawie (tj. według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału), jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu. W kontekście przywołanego przepisu, uwzględniając jednocześnie, że pozwana ostatecznie nie wyjaśniła z jakiej przyczyny zobowiązań Sądu nie wykonała, Sąd stwierdził, że jej działania zmierzały do ukrycia faktów przemawiających za istnieniem roszczenia, a które w niniejszym postępowaniu działały na jej niekorzyść. Powyższe stało się podstawą do przyjęcia, że twierdzenia pozwanej, zmierzające do zakwestionowania roszczenia nie polegały na prawdzie, a tym samym nie mogły podlegać uwzględnieniu. T.. Sąd stanął bowiem na stanowisku, że w przeciwnym wypadku (tj. gdyby twierdzenia pozwanej były prawdziwe) pozwana przedstawiłaby żądane przez Sąd dokumenty, tym bardziej, że ich treść – w świetle podniesionych w sprzeciwie zarzutów- zdecydowanie świadczyłaby na jej korzyść.

Sąd orzekł o odsetkach zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie Sąd oparł się na treści przedłożonych do akt dowodów z dokumentów oraz zeznaniach świadka M. S., co do wiarygodności których Sąd nie miał żadnych wątpliwości.

Marginalnie należało wskazać, że Sąd nie uwzględnił zgłoszonego w sprzeciwie zarzutu niewłaściwości miejscowej tut. Sądu na podstawie art. 34 k.p.c. w zw. z art. 454 § 1 zd. 2k.c., który jednoznacznie wskazuje, że świadczenie pieniężne powinno być spełnione w miejscu zamieszkania lub w siedzibie wierzyciela w chwili spełnienia świadczenia. Uwzględniając zatem, że siedziba powoda mieści się w S., a sprawa miała charakter gospodarczy, należało uznać, że właściwym do rozpoznania niniejszej sprawy pozostaje tut. Sąd.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje postawę prawną w 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na poniesione przez powódkę koszty złożyła się opłata od pozwu w wysokości 100 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 600 zł zgodnie z § 6 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t. – wedle stanu prawnego obowiązującego na dzień wszczęcia niniejszego postępowania) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.